

Ivo Blažič:

Povsodi bodi moder!

Popoldne je skakljal Lojzek po travniku in se je veselil bujne narave. Vse sveže je bilo okrog njega, vse smehljajoče; zeleni listi na češpljah in hruškah so prešerno šelestili, pa odbijali rumene solnčne pramene, ki so se košatili na njih. Ob potoku v leskovem grmu je prepeval kos, po toplem vzduhu so letale lastovice in lovile mušice za svoj zarod. Čebele so šumele in nabirale sladko strd po rožicah.

Te rožice, kako jih je ljubil naš Lojzek! Kako so mu bile drage, ko so vzklike počasi iz zemlje, se razcvetevale in prijetno dehtele, tako prijetno, da je njih vonjava polnila srce s svežo, čisto radostjo. Skrivnostno je njih življenje, skrivnosten vsak prašek v njih! — In te ptičice, glej jih, kako se trudijo zase, za svoje mlade, koliko koristijo človeku, kako ga razveseljujejo s svojimi mehкими glasovi, ki so tako voljni, da jim nehote rad prisluškuješ.

Stvarstvo je lepo, lepo kot jutranja zarja, označevalka krasnega dneva, ki se je pravkar porodil za gorami, kjer je spal v mehki travi med cvetkami na livadi. Črna noč ga je poškopila z roso, da je ves moker. Ali svetlo solnce ga kmalu obriše s svojimi mehкими, žametastimi žarki.

Lojzek je vse to opazoval v lepih dneh. In čeravno še tako majhen, je čutil to lepoto v dnu svojega srca. Voljno mu je bilo, vesel je bil, da bi bil objel ves svet.

In spomnil se je Boga, ki je ustvaril vso zemljo. Mislil si ga je vsega lepega, zlatega, čistitega starčka s sivo brado. V nebesih sedi na zlatem prestolu, okrog njega pa angeli, vsi zlati. Vesele pesmi done po dvorani, visoke, globokočutne; pojo angeli, svetniki: vsi izvoljeni.

Lojzek je bil silno srečen v takih trenutkih. Ali pomislil ni, da Bog ne more biti zlat, ker je duh.

Pod hruško je stal Lojzek in je gledal na zelene sadove, ki so bingljali tako mikavo, ker jih je gugal vetrič.

»Danes je svetí Alojzij. Moj god je. Vsega sem dobil: novo obleko, trobentico, in mati so skuhali štruklje.«

Spomnil se je Lojzek, kako so bili štruklji dobri. Ah, kako jih je jedel s slastjo! Starejšemu bratcu je celó migal, naj tako ne hiti. On je majhen, pa ne more tako brzo jesti.

Pa se je spomnil Lojzek spet na boljšo reč. »In jaz sem ustvarjen, da pridem k Bogu. Tako me je učila mamica. Kako rad bi prišel k njemu!« Spomnil se je Lojzek, da ga je mamica danes učila moliti in mu pripovedovala o lepem, velikem Bogu — našem Očetu, ki je v nebesih in gleda na nas.

»Svetega Alojzija moram tudi častiti. Mamica je rekla, da je bil lep, čist kot lilija, ki raste na grobu moje sestrice. Jaz moram biti tudi tak: priden, pobožen. Moram slušati mamo, ker Bog tako hoče. Če bom priden, bo sveti Alojzij vesel. Bom priden, bom!«

Cela tropa tovarišev se tedaj pridrvi po vasi. Ko jih Lojzek zapazi, steče k njim.

»Lojzek, mi se gremo kopat! Pojdi še ti!«

Lojzek ne pomišlja dolgo. Kaj bo sam tu na travniku? »Grem!« Odidejo skozi gozd.

S srobotom preprežene smreke so pregibale svoje zelene glave in se klanjale ponosnim jelkam. Solnčni žarki so padali pošev skozi zelene veje na gozdne trate in nizko grmičevje, kjer so pevali in gnezdili slavci, kosi in strnadi.

»Tamle gnezdí kos! Jaz mu pa vzamem mladiče in jih nesem domov. Pitali jih bomo, naučili peti, da bo veselje. Zdaj poizkusim.« Tako reče eden.

Starka-kosovka prileti. Ko zapazi pretečo nevarnost, jame čivkati in zleti k svojim mladim.

»Ne, kosov pa ne boš jemal! Kako žalostna bo stara!« reče Lojzek.

»Naj bo! Kaj me briga?«

»Ne boš!« Lojzek fantu zastavi pot.

»Pa bom!« zatrdi Starčev Tonček in stopi h grmovju. Ko pa raztegne zelene veje — ah!

Prestrašen poskoči nazaj, da prevrne šimnovega Jakca.

»Kača, kača!« zakriči ves prestrašen.

Nekaj je zašumelo, in čez gozdni travnik je švignila ostudna golazen.

In zleteli so vsi otroci, kar so jih nesle pete.

Prihiteli so k potoku, ki je žuborel nedaleč med vrbami in gabri kraj gozda.

Kmalu so bili za kopanje oblečeni in v vodi.

Ah, kako je prijetno, kako leze hladna voda v žile in daje moč! Zdravo je, da se kopaš. Vodomci skakljajo po leskah, šoge se oglašajo nekje v rebri.

Tonček je bil drzen deček. Skakal je po vodi in hodil tja, kjer je bilo najglobočje.

Lojzek se je pa hudoval. Tudi tovariši so Tončka svarili. Ker pa ni nič pomagalo, je Lojzek nasvetoval, naj ga izpode iz vode.

In res je Tonček kmalu stal na bregu, se jezil in mahal z rokami. Toda v vodo ga niso več pustili.

»Naj nam utone, pa bomo imeli!«

Tonček je legel v travo in se solnčil.

Kasno je že bilo, ko so se otroci vrnili v vas. Lipa jih je sprejela radostno in veselo.

V njenem vrhu je prepeval kos.

Tončkov oče so prišli po vasi. Dečki so mu povedali vse početje fantičevo. Oče so ga pa prijeli za ušesca, da bo boljše pomnil: Kdor hodi v nevarnost, v nevarnosti lahko konča.

